

Adam

Lucrezia Borgia

V tom čistý vyšel z rukou hospodina
A lýtky zčeřil temné kapradiní
Zkoumaje poprvé pach člověčiny
Jíž všude kolem sálá k němu hlína

Až k řece kráčel, tekla rájem líná
V zrcadle dole tiše pluli líni
Ze štíhlosti své omýval stopy hlíny
Ve stínu temných křídel cherubína

A pak ji spatřil, plachou, oslněnou
Evo, zašeptá jen, tak učiní ji ženou
A k jejím ústům ústa nakloní

Proud zlatých vlasů smýkl po úbělu
Tiskl ji ještě k nezvyklému tělu
Pod karmínově rudou jabloní